

NIȚESCU, VOICU

n. 12 februarie 1883, Turcheș (Săcele), jud. Brașov
d. 1954

A fost fiul lui Ștefan și al Mariei Nițescu. A urmat studiile universitare la Facultatea de Drept din cadrul Universității din Cluj, începând cu anul 1904. Între anii universitari 1905/1906-1906/1907 a fost președintele studenților din Cluj. În anii studenției a desfășurat și o amplă activitate publicistică. A publicat mai multe articole în periodicele vremii, pentru unele având de suferit. De pildă, pentru articolul „Constituția engleză și constituția ungară”, publicat în revista *Orizontul* din Cluj, a fost condamnat la opt zile de închisoare și a primit o amendă de 20 de cor. La o lună de la prima condamnare a fost din nou condamnat, de această dată pentru un articol scris în *Tribuna* de la Arad. A primit de această dată trei luni și opt zile de închisoare la Szegedin în anul 1908.

După ce a fost eliberat din închisoare, în 30 octombrie 1908 și-a susținut doctoratul în Științe juridice la Universitatea din Cluj. La sfârșitul anului 1910 a fost avansat ca avocat de comisia de la Târgu Mureș. Începând cu anul 1911 a deținut funcția de director al *Gazetei Transilvaniei* până în anul 1940, când a predat apariția ziarului *Astrei*.

În timpul Primului Război Mondial s-a refugiat în România, în anul 1916 fiind director al ziarului cu apariție săptămânală *România Mare* care apărea la București. Peste un an, în 1917, a fost trimis de către guvernul României refugiat la Iași în Rusia, pentru a organiza corpuri de voluntari transilvăneni care să se alăture armatei române. Nu a reușit să se mai întoarcă cu voluntari români, deoarece evenimentele din toamna anului 1917 izbucnite în Rusia nu îi mai permit acest lucru.

Chiar dacă era departe de evenimentele care urmau să aibă loc la Alba Iulia, se implică în pregătirea acestora. A fost președintele Comitetului Național din Siberia, organul suprem executiv de organizare a Corpului de Voluntari ardeleni, bănățeni și bucovineni din Siberia. Baza centrală a fost amplasată la Celiabinsk. Majoritatea românilor din Siberia, și implicit Voicu Nițescu, au fost repatriați prin Vladivostok.

În 1919-1920 a făcut parte din delegația românilor la Conferința de Pace de la Paris. După recunoașterea Unirii și pe plan internațional, s-a implicat activ în politica statului nou format, fiind ales deputat în mai multe legislaturi. Pe lângă activitatea din parlamentul României a lucrat și în cadrul guvernului. Astfel, a fost ministru de stat între 1928-1939, secretar de stat în Ministerul Justiției în 1930, ministrul Lucrărilor Publice și Comunicațiilor, ministrul Agriculturii și Domeniilor în 1933 și ministrul Muncii în 1938.

Din postura pe care a deținut-o în guvern a fost autorul mai multor proiecte legislative, printre care și Legea împotriva cametei și Legea de extindere a cărților funciare asupra țării întregi. A făcut parte din Partidul Național Țărănesc din partea căruia a candidat în alegerile organizate în perioada interbelică, dar între anul 1939-1940 a fost ales deputat de Argeș din partea Frontului Renașterii Naționale.

A publicat de-a lungul carierei mai multe cărți, printre care se pot aminti *Douăzeci de luni în Rusia și Siberia*. Anul 1917 sau *Scurt popas în Japonia*. A deținut funcția de președinte al Uniunii foștilor voluntari români, ardeleni, bănățeni și bucovineni.

După instaurarea regimului comunist a avut de suferit din pricina demnităților dobândite până atunci în viața publică a României. La fel ca mulți oameni politici și secretari de stat sau miniștri, a fost arestat în ceea ce istoriografia românească numește „noaptea demnitarilor”, 5/6 mai 1950 în casa sa din București. A fost închis în Penitenciarul de la Sighet.